

Ajánlom

Utassy Józsefnek — engedelme nélkül, szeretettel —

Indok, jogcím nélkül, engedelmed nélkül ajánlom Neked, Jóska, ezeket a sorokat. Telefonszámodat elvesztettem. Két éve, hogy utoljára láttalak, azelőtt is eltelt ugyanannyi. Engedelmed nélkül ajánlom hát Neked soraimat, szeretettel.

Szeretettel ajánlom. Úgy látszik, nem illik, szemérmetlen. „Mehökkentő”, mondhatják majd legalábbis.

„Mehökkentő” (vagy éppen szemérmetlen) vagy Te is, Jóska, hallom: ajánlod szertelenül verseidet. Azt mondják, „minden második”-at. Mondanák bizonyosan, ajánlja fűnek-fának az a szegénylegény, míg bebámul a költészet várának kivilágított ablakain. Sívár, toporgó szegénylegény, noha talán „mégsem botfűlű”. „Kilakoltatták immár szavaim is”, írod. Kilakoltatnák.

Versedet ajánlod, igen, a fűnek és a fának, a mindenségnek. Illetlenül, illetéktelenül, megnevezed közösségedet. Ajánlod, adod verseidet Rimbaudnak, Apollinairenek, Illyés Gyulának, Juhász Ferencnek, Ady Endrének, Vajda Jánosnak, Váci Mihálynak, Kormos Istvánnak, Vujosevit Slobodának, Antal Istvánnak, Adhin Shrikishunnak, Prometheusznak, Kiss Benedeknek. Micsoda szertelen rend! Ajánlod, adod megnevezetlen mindannyiunknak, akik elfogadjuk; indoknak, jogcímnek elég-e?

Ajánlod egyiket Weöres Sándornak; nagyon szép vers (ezt nem mondják). Weöres Sándor nem fog berzenkedni.

Ajánlod másikat Bartók Bélának, Radnóti Miklósnak. „Mehökkentő félreismerésből”, szólnak ki a kivilágított várból, a költészet halotti toráról. Te tudod: a költészet, Bartók Béla, Radnóti Miklós nem marad meg falak közt, koporsóban: nem az, ami volt, hanem ami lesz, idekint, mindenütt. Bartók Béla, Radnóti Miklós szertelenül elfogadnak minden szeretetet; adtak, adnak ők is szertelenül, kéretlenül. „Félreismerésből”?

„Amit jól szeretsz, megmarad”, egy régi mondás szerint. Azért, abban maradunk meg, amit adunk, amit elfogadunk. Ajánlom hát ezúttal Neked soraimat, engedelmed nélkül. A többit is majd mind-mind valakinek, vagy minden másodikat. Mindenkinek, aki elfogadja. Indoknak, jogcímnek ennyi elég.

A világ, úgy látszik, kettő: az adás a nem adás, az elfogadás a bezárkózás ellen igaz.

Szeretettel, Gyula.